

lige så legalt at diskutere psykisk helbred, som det er at diskutere fysisk helbred; så vi bliver i stand til at tage den debat og bliver i stand til at interessere os for det, så det ikke er noget, man skammer sig over, hvis nogen tæt på en eller man selv har nogle psykiske problemer, har en psykisk sygdom, men at det faktisk er noget, det er lige så meget i orden at tale om og lige så vigtigt at tale om som fysiske sygdomme.

Kl. 16:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Ordføreren for forslagsstillerne, fru Marianne Jelved.

Kl. 16:24

(Ordfører for forslagsstillerne)

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne takke for en forholdsvis positiv modtagelse af forslaget. Jeg synes, at der er mange af ordførerne og sådan set også ministeren, der har tilkendegivet, at der er mange positive ting i forslaget, men at de ikke kan støtte det, som det ligger her. Det må vi i Det Radikale Venstre selvfølgelig tage til efterretning.

Jeg vil godt hæfte mig ved et par enkelte bemærkninger. Jeg noterede mig, at ministeren har åbnet for, at vi kan inddrage problemstillingen, de nævnte forslag og andre ting i andre sammenhænge, når vi tager fat på arbejdet til efteråret. Sådan forstod jeg det, så jeg går ud fra, at det er i forbindelse med satspuljeforhandlingerne. Det vil jeg gerne kvittere positivt for.

Så vil jeg bl.a. inspireret af Venstres ordførers bemærkninger sige, at det er rigtigt, at det her er nogle kendte redskaber, som allerede bruges nogle steder, men sådan er det med rigtig mange af de ting, som vi arbejder med. Det er også sådan, når vi taler om Barnets Reform, og når vi taler om Familieambulatoriet, der i anførselstegn eksporteres fra hovedstaden til de andre fem regioner, fordi det viser sig, at det er nogle redskaber, der er rigtig gode, og en måde at arbejde på, som er rigtig god, og som hjælper. Så det er der ikke noget nyt i.

Men selv om alle disse redskaber i forskelligt omfang kendes og findes rundt omkring i kommunerne, er der alligevel sket en tredobling af selvmordsforsøg blandt de 15-19-årige siden 1990, så det, der sker ude omkring, er jo ikke godt nok.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi har fokus på problemstillingen, og at vi, som også Dansk Folkepartis ordfører gjorde opmærksom på, ikke kun skal reagere i forhold til de udadvendte og meget synlige unge, men også forholde os til

de stille unge, som vi har lidt vanskeligere ved at få øje på i den daglige trummerum.

Jeg noterede mig også, at Dansk Folkepartis ordfører især gjorde opmærksom på Psykiatridens bus til 8. klasserne. Det er noget, som virkelig viser, at det fungerer godt. Men det er jo bare ikke gratis, og det er derfor, at Folketinget også må interessere sig for, at vi får udviklet og udbredt de redskaber, som faktisk har en positiv betydning for at forebygge det, man kan kalde den enkeltes personlige katastrofe. Så det noterede jeg mig at der er støtte til og håber, at vi kan fortsætte det samarbejde, der ligger i den tilkendegivelse fra Dansk Folkepartis ordfører.

Det, der er vigtigt, er, at vi også lærer alle de professionelle voksne i skolerne, ungdomsklubberne og andre steder, hvor de store børn og unge færdes, at få øje på de signaler, som sendes fra netop de her unge. Når vi peger på muligheden for at etablere et samarbejde mellem skole, socialforvaltning og de frivillige organisationer, så tænker vi altså på de frivillige foreninger.

Det er jo ikke unormalt, at en folkeskolelærer kan henvende sig til en idrætsforening eller en anden frivillig forening i kommunen og sige, at han har en elev, som ville have rigtig meget glæde af at få en hjælpende hånd, hvis man i øvrigt kunne få hende til at melde sig ind i den forening, for hun har faktisk brug for de sociale relationer, som hun kan knytte i foreningslivet. Det er jo en måde at lade en voksen, som er en betydningsfuld voksen for den unge eller det store barn, hjælpe med at skabe de kontakter og relationer, som den unge kan lære af og dermed kan lære at udvikle sociale fælle-skaber. Det er sådan set også det, der er meningen med, at vi voksne er sammen om det.

Det er selvfølgelig sådan, som De Konservatives ordfører sagde, at vi også skal tænke over vores eget ansvar for familien – det er jeg fuldstændig enig i – men vi har også som professionelle voksne omkring børn og unge et ansvar for at prøve at give dem en håndsrækning. Det værste er jo at blive svigtet hjemme, men det er også meget, meget slemt at blive svigtet anden gang af en voksen – det kan være en lærer eller pædagog, som ikke får øje på det eller ikke holder fast i den hånd, der er brug for at blive holdt fast i.

Jeg vil gerne samlet sige: Der er ikke noget nyt i de redskaber, der er samlet her. Vi anerkender bare i Det Radikale Venstre, at det koster penge, hvis vi vil have dem udbredt. Det er vi parate til at finde midler til. Vi kvitterer for den positive modtagelse, der trods alt har været – og